

— Таквозъ нѣщо е свѣта, бате. Свой свое-
го не храни, тежко му който го нѣма. Всичко
е до време. Ябълката стои на дървото, докато
узрѣе, а после капва. Тѣй сж и децата — по-
растнатъ, станатъ голѣми и... хврѣкнатъ като
птички. Колко свѣтъ имаше тука, а сега...
Вижъ кжщата каква е... като праздно гнѣздо...

Изпитъ, бледенъ, Даскалъ Ангелъ лежеше
въ каруцата съ затворени очи и мълчеше.